

foranstalte Hjemsendelse, skal Indenrigsministeren være bemyndiget til at bestemme, at Udgifter ved de paagældendes Forsørgelse erstattes vedkommende kommunale Kasse af Statskassen.“

Naar Udlændinge her i Landet trænge til Fattighjælp, skal der ydes dem samme Understøttelse, Kur og Pleje, som der ydes vore egne fattige, men vi ere dog som Regel ikke pligtige til vedvarende at forsørge Udlændinge. Kommunerne ere berettigede til at forlange, at de paagældende Udlændinge blive hjemsendte. Herfra danne dog svenske Undersaatter en Undtagelse, idet der mellem vort Land og Sverige er en Traktat, som gaar ud paa, at Svenske, som have opholdt sig her i Landet fra deres 21de Aar og i 12 Aar uden at modtage nogen Forsørgelse, ere vi pligtige til vedvarende at forsørge. Overfor alle andre Udlændinge ere vi derimod saaledes stillede, at Kommunerne have Ret til at forlange, at de af dem, som ikke kunne ernære sig her i Landet, skulle hjemsendes. Men det er indlysende, at en saadan Hjemsendelse vil medføre meget store Besværigheder for de fattige, som skulle hjemsendes. De Forbindelser af økonomisk eller anden Art, som de have erhvervet sig under Opholdet her, ville blive fuldstændig forrykkede, og det er vel ret tvivlsomt, om Hjemlandet er i Stand til at yde dem Erstatning derfor. Ud fra det Synspunkt har Ministeriet derfor i mange Tilfælde nægtet Hjemsendelse, naar Kommunerne have fremsat Begæring derom. Det er sket overfor ældre Udlændinge, som have opholdt sig her i Landet gennem mange Aar, det er sket overfor Børn, for hvem det ogsaa i mange Tilfælde vilde være skæbnesvangert at blive revne ud af Forbindelsen her og hjemsendte, og det er sket overfor Kvinder, som efter at have været gifte med Udlændinge have mistet deres Statsborgerret her i Landet.

Men ved denne humane Praksis er der paaført Kommunerne Udgifter, som de efter de bestaaende Forhold have Ret til at forlange sig fritagne for. Desuagtet taler Billighed for, at man vedblivende i saa vid Udstrækning som muligt undlader at sende Udlændinge hjem, naar man skønner, at det vilde være uheldigt for dem, og efter hvad der er oplyst, er der i forskellige andre Lande lignende Bestræbelser som dem, der ere oppe her, nemlig Bestræbelser for at undgaa at sende Udlændinge hjem til deres Fødeland. Hvis

det kunde blive almindeligt, vilde det være af overordentlig stor Betydning; der vilde spares megen Ulejlighed og Udgift ved at sende fattige fra et Land til et andet, det vilde være af overordentlig stor Betydning for de fattige, som bleve fri for at hjemsendes, de vilde blive fri for mange Bekymringer, som de derimod ikke kunne undgaa at faa, naar de skulle løsrives fra Forbindelsen her og sendes hjem til deres Fødeland. Det vilde derfor være en særdeles human Foranstaltning, om denne Bestemmelse, som her er foreslaaet i § 1, kunde blive vedtagen.

Forslagets § 2 gaar ud paa, at der i sidste Linie af Fattiglovens § 61 tilføjes: „eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn ere anbragte hos private.“ I Fattiglovens § 61 er det oprindeligt bestemt, at Opdragelse, Underhold, Forsørgelse af blinde, døvstumme, Idioter og sindssyge betragtes, for saa vidt de paagældende ere anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter, ikke som Fattighjælp. Ved Loven af 20. Marts 1901 blev der tilføjet en Bestemmelse om, at den Begunstigelse, jeg nys har nævnt, skulde ogsaa komme Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter til gode. Der var under Forhandlingerne i 1891 som i 1901 Tale om, at det ogsaa skulde komme dem, der anbragtes hos private, til gode. Der blev gjort gældende, at de paagældende meget ofte ikke kunde blive anbragte paa de af Staten godkendte Anstalter, idet der ligefrem ikke var Plads til dem, og saa vilde det være urigtigt, om de ikke skulde nyde et saadant Gode, medens de, som bleve optagne paa saadanne Anstalter, bleve hjulpe i dobbelt Maade. Foruden at de fik Underhold af Staten, slap de tillige for, at denne Understøttelse henregnedes til almindelig Fattigforsørgelse.

Man var dog den Gang betænkelig ved at gaa videre, men nu har der siden den Tid i ikke ringe Grad udviklet sig den Praksis at sende disse Patienter ud i privat Pleje. Dette gælder baade aandsvage og sindssyge, og der er paa Finansloven saavel i Fjor som i Aar optaget et Beløb til at yde Understøttelse til saadanne Patienters Anbringelse i privat Pleje, og dette vil jo være et betydeligt Gode. Men saaledes som Lovbestemmelserne ere, ville de derved falde ind under almindelig Fattigforsørgelse, og der er derfor i dette Forslag optaget den Bestemmelse, at de Goder, de nyde, som blive anbragte paa